

Gabriels sista resa

Akt 1 – Gruvans hemlighet

Thor-Björn Bergman

SOLIND MEDIA

ISBN 978-91-639-2339-5
© Thor-Björn Bergman 2026
Manus utvecklat 2022–2026
Omslag: Thor-Björn Bergman
Omslagsfoto: Niclas Vestefjell
Tryckt hos ScandinavianBook, 2026
Utgiven av Solind Media – solind.se

Kapitel 1

Gabriel lämnade musiksalen i eufori. Han tog trappan ner mot skolgården med lätta, nästan svävande steg. Men när killarna på andra sidan Kungsgatan fick syn på honom var det redan för sent. De vevade med armarna och skrek, helt uppjagade av hat. Utan att bry sig om den täta trafiken kastade de sig ut över genomfartsleden mot centrum. Jakten hade börjat – igen.

Gabriel hade fått en minuts försprång och sprungit i riktning mot centralstationen, men i hopp om att lura förföljarna rundade han vaktmästarhuset vid Klostersgatan och rusade tillbaka till den norra delen av skolgården. Där fanns en lekplats och lärarnas bilparkering. Ett träd i ett buskage blev hans gömställe.

Gabriel tryckte sig mot stammen och höll andan. Barken var fuktig mot händerna – en gren spände mot ländryggen. Vinden letade sig runt det åldriga rotsystemet, omfamnade honom för att snabbt virvla bort över gräset och riva upp damm på tvärgatan bredvid. De upphetsade rösterna hördes i periferin. Han bad en bön att de skulle försvinna, att det skulle bli tyst, men ropen fortsatte att skalla.

Allt blev stilla. Trafiken på Kungsgatan överröstade för ett ögonblick försommarbrisens kamp över de välvda trädkronorna, och ett tåg på väg norrut passerade på banvallen femtio meter längre bort. Under en sekund såg Gabriel ljuset i tunneln och lyckades skjuta vardagen åt sidan. Bara en vecka kvar – sedan skulle mardrömmen vara över.

– Vart tog den jävla idioten vägen? ropade någon bortifrån skolans huvudentré. Kolla där borta.

Rösten ekade ödsligt mellan husen. Gabriel pressade sig hårdare mot den skrovliga barken. Klumpen i magen växte, och han ångrade sin taktik. Killarna hade inte tröttnat som de brukade; nu verkade planen vara en annan. De såg väl sin sista chans att slå tillbaka. Han borde ha fortsatt bortåt tågstationen i stället för att stanna där i buskaget och hoppas på tur. Då hade nog utsikterna att klara sig varit bättre.

Gabriel hukade sig och tog några varsamma steg framåt. Första målet var cykelbanan som gick parallellt med järnvägen. Därifrån kunde han ta sig bort mot Luthagsplanaden och hem till tryggheten i lägenheten på andra sidan Fyrisån.

Plötsligt upplevde Gabriel en närvaro snett bakom sig. Killarna hade kört med velociraptortaktik och lurat honom. Medan en person gav sig tillkännan lite längre bort stod en annan på lur alldeles intill.

Ett steg fick gruset att knastra svagt – en hand landade hårt på Gabriels axel. Den grep tag i jackan och tvingade ner honom på knä med ansiktet rätt ner i det jordblandade gruset.

– Nu ska du få se på fan, jävla böginge!

Andningen stockade sig. Gabriel stålsatte sig för ännu en omgång av psykningar och handgripligheter. Han visste vad som väntade, men hade tappat räkningen på alla gånger han tvingats till underkastelse.

Medan han låg där, avvaktande och oförmögen att röra sig, med en rot skavande mot kind och panna, släppte spänningen. Hjärtat slog långsammare och den molande värken i buken avtog. Jakten var oftast värre än fångenskapen. Nu var det bara att vänta och hoppas att kränkningarna inte skulle passera anständighetens gräns – att han skulle kunna lämna skolgården med självaktningen i behåll.

Vinden fångade upp dammet på Klostergatan. Det yrde in över skolgården och lade sig som en hinna över fjolårslöven. Gabriel försökte andas genom munnen, men den var nedtryckt mot marken samtidigt som kroppen satt fast i ett järngrepp.

Beslutsamma steg närmade sig.

– Bra att ni fick tag i honom, nu ska idioten få veta att han lever.

Gabriel kände så väl igen rösten och den snabba, forcerade andhämtningen. Den astmadrabbade Viggo lät alltid som en gammal piporgel när han drog ner luft i lungorna.

Killen var gruppens ledare och såg precis ut som de mobbare man kan se i amerikanska filmer. Han var ganska lång, lite överviktig, med ett runt ansikte och stickande, elaka ögon.

– Hur mår bögingen? flåsade Viggo.

– Håll käften! utbrast Gabriel.

– Stöddig in i det sista alltså. Ge dig, för i helvete.

– Jag kommer aldrig vika mig, var så säker.

Viggo satte foten på Gabriels nacke och tryckte till. Smärtan strålade ner över halsen – luften fastnade i strupen.

– Sluta, sluta. Jag kvävs. Ta bort foten.

– Haha, rätt åt dig. En död Gabriel är en bra Gabriel. Det ska bli så jävla skönt att slippa dig och ditt jidder.

Viggo flinade – hans två medhjälpare fnissade. Han tog bort foten och gjorde en gest med handen. Den ena killen gick ner på huk vid fötterna, den andra vid huvudet.

– Vänd på missfostret, kommenderade Viggo och killarna gjorde som de blivit beordrade.

Gabriel kämpade emot, men gav snart upp.

– Du är lika feg som vanligt, snäste han och blängde ilsket.

Men han möttes bara av en axelryckning, vilket gjorde honom ännu mer beslutsam.

– Tre stora killar mot en ensam liten. Bra Viggo. Hur känns det att gå till historien som den fegaste personen i Uppsala?

Nu vaknade Viggo till liv. Läpparna möttes i mitten och lyftes upp i ett morrande grin.

– Sluta jiddra, jävla bögunge.

– Kan du inget annat ord än bögunge? fnyste Gabriel. Ditt ordför-råd är sämre än en schimpans.

– Håll käften sa jag. Håll bara käften, annars ...

– Släpp mig så ska jag vara tyst.

– Aldrig i livet. Nu har du förpestat tillvaron för sista gången.

– Herregud ... hur kan man vara så urbota korkad? Det är alltid du som förstör för andra. Så fort nån är lite annorlunda måste du manifesteras din makt.

Viggo såg patetiskt handfallen ut; grabbhelvetet hade uppenbarligen ingen aning om vad *manifesteras* betydde. Men hans oförmåga gjorde honom bara ännu argare.

– Erkänn, fräste han.

– Vadå?

– Att du är en bögunge?

Gabriel knep ihop ansiktet i en irriterad min.

– Jag vet inte vad bögunge är, kan inte erkänna nåt jag inte förstår.

– Erkänn, ditt missfoster.

– Erkänn vadå?

Viggos röst blixtrade av frustration.

– Att du är son till en jävla bög.

Gabriel log inom sig.

– Det har jag aldrig förnekat.

– Men erkänn då, säg att du är en bögunge.

– Du är en bögunge.

– Nej, säg att du är en bögunge.

– Jag gör ju det. Du är en bögunge.

Viggo knöt nävarna så hårt att knogarna vitnade. Han sökte med blicken och verkade famla efter något att sätta emot. Sedan spred sig ett flin över hans stabbiga ansikte, och ögonen blev läskigt mörka.

– Dra av byxorna, sa han med överdrivet låg röst.

Gabriel drog efter andan. Något i Viggos blick hade förändrats; det fanns inte där förut. Svärta och beslutsamhet, och en bröstkorg som pulserade obehagligt fram och tillbaka.

Skulle Viggo gå över gränsen den här gången – den barriär som ingen av ynkryggarna vågat passera tidigare? Han insåg nog att det snart var för sent att visa sig hårdhudad och stark. Gabriels kropp blev som paralyserad och sjönk samman. Tänkte de döda honom? Det hade hänt förr, att barn tog livet av andra barn. Så jävla typiskt, så nära friheten, men ändå så långt borta.

Klumpen i halsen växte. Den satt där, orubblig.

– Nej sluta, skrek han när en av killarna knäppte upp jeansen och försökte dra av dem.

Gabriel blev panikslagen och återfick rörelseförmågan. Han sparkade som besatt, fäktade med armarna åt alla håll och fightades förgäves för att lyfta överkroppen. När ångesten var på väg ut i ett vrål lade en av grabbarna handen över munnen och klämde åt. Hårt, med vassa naglar mot mjuka kinder. Viggo satte sig på Gabriels fötter, och efter en brutal kamp åkte byxorna ner till knäna.

Viggo kollade nervöst över häcken och grinade belåtet.

– Snälla, bönade Gabriel. Du kan väl sluta.

Under ett ögonblick tycktes tyrannen tveka, men när kompisarna manade på kom beslutsamheten tillbaka. Sparkarna upphörde och Gabriel antog rollen som en underlägsen hund på rygg.

– Okej då, jag är väl en bögunge. Är du nöjd? Släpp mig.

Viggo reste sig och sturrade lojt på sitt byte. Föraktet lyste ur hans svarta ögon.

– För sent, väste han med låg, släpande röst. Alldeles för sent, men du ska få ett minne att ta med upp till vildmarken.

– Ska vi dra av kallingarna också, frågade en av småmobbarna ivrigt, men Viggo skakade på huvudet.

– Nej, det räcker så här.

Killen såg besviken ut – ett dämpat muttrande hördes. Sedan drog Viggo överraskande ner sin gylf. Snoppen åkte fram och plötsligt skvalade kisset över Gabriels lamslagna kropp. Förövaren pendlade fram och tillbaka, från knäna upp till axlarna.

Kompisarna gapade och bytte snabba blickar. De gjorde retsamma miner, följt av ansträngda skrattsalvor. Ett hysteriskt gnäggande som skar genom märgen. Gabriel grimaserade och lät sig förnedras. Vätskan plaskade mot kroppen, och droppar av urin rann nerför kinderna.

Till slut rämnade marken och en blandning av kväljningar och undertryckt gråt forsade fram. Men Viggo skulle inte bjudas på några tårar – då skulle den lilla värdighet som ändå fanns kvar gå förlorad.

När Viggo var klar backade han några steg, drog upp gylfen och kisade mot sitt offer. Sedan gick han därifrån.

– Kom, vi drar, ropade han och killarna följde efter.

Gabriel låg stilla, som en liten fågel som flugit in i en glasruta och tappat rörelseförmågan. Han ville resa sig och springa därifrån, men kroppen lydde inte hjärnans instruktioner.

Trädkronorna vajade i svepande rörelser. En cyklist körde förbi på cykelbanan – ytterligare ett tåg passerade en bit bort. Vinden ändrade riktning, och trafiken på Kungsgatan blev nära och intensiv. Ljudet från skrattande ungdomar ekade från busshållplatsen – ett flygplan passerade högt där uppe.

Med ens blev kylan bistert påtaglig. Den spred sig från mellangärdet, upp över bröstet och ner längs benen. Gabriel ryckte till och satte sig upp med rak rygg. Han luktade fränt av urin – kväljningarna steg upp genom matstrupen.

Platsen låg dold bakom en grupp stora buskar – den täta häcken mot Klostergatan hindrade insyn därifrån. Gabriel kom långsamt på benen, spejade förläget åt sidorna för att försäkra sig om att ingen såg honom, och drog mödosamt upp de urinindränkta jeansen. Byxknappen trycktes fumligt på plats, och han torkade ansiktet med ärmen.

– Hallå där, ropade någon när Gabriel smög ut från buskaget. Hur är läget?

Han stelnade till. Borta vid lärarparkeringen stod Fredrik, skolans fritidsledare och elevassistent.

Helvetes jävla skit, tänkte Gabriel.

– Vad har du gjort där inne? hojtade Fredrik och flinade.

Gabriel svalde hårt.

– Eh, ingenting ... letade efter en sak.

Fredrik rynkade på ögonbrynen. Han tog sig för hakan och såg allmänt villrådig ut. Gabriel kunde inte lura honom – varje liten paus i rösten, varje undvikande blick avslöjade mer än alla ord.

– Vad då?

– Inget speciellt.

Fredrik stoppade ner bilnycklarna i fickan och gick närmre.

– Nej, kom inte hit, ropade Gabriel och började gå därifrån. Jag måste i väg, har bråttom.

Men Fredrik sprang ifatt.

– Vad har hänt?

Han tog tag i den taniga armen och höll fast den. Gabriel stannade motvilligt och vände sig om med en snigels hastighet. Axlarna sjönk ihop – blicken fastnade i marken. Tårarna brände, och hjärnan kämpade för att inte visa hur nära det var.

Kläderna var smutsiga, hakan rispig. Håret stod på ända och han stank av kiss. Fredrik glodde på honom med ett förvånat uttryck, som om Gabriel spelade någon slags roll och försökte lura honom.

– Berätta vad som har hänt, sa Fredrik uppfordrande, utan pardon i rösten.

Det var just den raka förmaning Gabriel behövde. Han drog en djup suck och sneglade på den person som numera betraktades som en vän till familjen. Då brast det – tårarna började rinna.

– Viggo och killarna, harklade han fram. Dom jagade mig över skolgården, och kom ifatt mig där borta.

Han pekade uppfordrande mot trädet.

– Medan dom höll fast mig pinkade Viggo på mig. Fattar du, killen pinkade på mig. Fan, vad jag hatar det där feta svinet.

Gabriel blev högröd – uppgivenheten övergick i vrede. Fredrik tog ett steg tillbaka, uppenbart osäker och förbryllad. Något fick hans ögon att ändra karaktär, som om luften hade blivit för tung att bära.

– Kom ... vi går upp till lärarrummet. Där finns ett skåp med upphittade kläder.

Gabriel blev stel som en staty. Ansiktet förvreds – rännilarna efter kinderna gjorde matta linjer i smutsen.

– Nej, jag vill inte ... kan inte ... måste hem nu.

Fredrik lade armen över hans axel.

– Slappna av, lärarrummet är tomt. Jag kom just därifrån.

Först tvekade Gabriel, men lät sig styras med en känsla av att inte ha något val. Det bubblade och jäste i kroppen, men frustrationen hade ingenstans att ta vägen. Då hördes melodin igen, samma gåtfulla slinga som dykt upp i huvudet på morgonen. Nu var den svag, knappt urskiljbar, för att sedan öka i styrka och trycka bort det mörka. Han kastade en blick på Fredrik för att se om han märkte något. Tonerna var ju så konkreta, så närvarande. Men efter en stund förstod han att de var ämnade för honom och ingen annan.